


# KRVAVÉ STÍNY

 metafora

## JÉRÔME LOUBRY

Francouzský noir od autora bestselleru **ÚTOČIŠTĚ**

**Nový strhující thriller s prvky hororu od držitele  
prestížního ocenění Prix de Cognac a ceny Plume  
libre d'Argent.**

Julien Perrault je jmenován policejním náčelníkem v izolované vesnici Smrthora, vlastněné bohatým panem Albertem de Thionville. Krátce po Julienově nástupu tu ale dochází ke krvavým úmrtím a hlasy zemřelých se zdají být skutečnější než skutečnost.

Syrovou pravdu možná odhalí až mladá novinářka Camilla, která po čase přijíždí na toto místo opředené mýty...

*„Jérôme Loubry ovládá umění podstrkovat vám falešné stopy  
a znovu vás vtahovat do děje. A vy se toho nemůžete nabažít!“*

– Page des Libraires

*„Autor předvedl neskutečnou hru se čtenářem, při které se tajil  
dech a na kterou dlouho nezapomenu.“*

– čtenářská recenze, Databáze knih

Jérôme Loubry  
**KRVAVÉ STÍNY**



JÉRÔME LOUBRY

KRVAVÉ

STÍNY

*Přeložil Tomáš Havel*



metafora

### **Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy**

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Les Soeurs de Montmorts* by Jérôme Loubry © Calmann-Lévy, 2021

Published by Calmann-Lévy, France

Translation © Tomáš Havel, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625- 680-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625- 679-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-244-8 (print)

*Loanovi.  
A čarodějnicím všech věků.*





Někteří autoři doporučují seznam písniček nebo hudebních doprovodů k četbě. Přijde mi to jako originální a zajímavý nápad, protože sám, dřív než se dávám do psaní, poslouchám různé hudební tituly, které odpovídají atmosféře mého příběhu a pomáhají mi v soustředění. Dovolte mi však posunout nápad ještě o kousek dál. Představte si, že doporučené tituly nesouvisejí se všeobecnou náladou románu, ale s jednotlivými místy a postavami. Trochu jako divadelní program, v němž se můžete ještě před rozhrnutím opony dočíst o vztazích a různých podrobnostech týkajících se postav hry. Je na vás, zda je budete (samozřejmě legálním způsobem) poslouchat, nebo ne. Zkuste to však s první z nich a vězte, že tato „zkušenost“ by se vám mohla při čtení hodit...

Hora mrtvých a dva pahorky – Agnes Obelová:

„Camera’s Rolling“.

Vesnice Smrthora – Early Day Miners: „In These Hills“.

Albert de Thionville – Nick Cave and The Bad Seeds:

„Hollywood“.

Éléonora – Sigur Rós: „Von (Live)“.

Neznámá rusovláška – Early Days Miners: „Autumn Wake“.

Sélèna – Sigur Rós: „Samskeyti (Live)“.

Julien – Max Richter: „The Departure“, v interpretaci Langa Langa, Deutsche Grammophon.



*Život je zkušenost,  
zkušenost je však nelidská.*

David Mallet

*Není horšího trestu než výčitky svědomí.*

Seneca



# CESTA (1)

„Kam jedeme?“ zeptala se Camilla a tázavě se podívala na řidičku.

Ta od chvíle, kdy vyjely z podzemního parkoviště, skoro nic neřekla. Soustředila se na řízení, v obličejích se jí zračila ohromná únava, pleť měla bledou, jako by trpěla nějakou záluďnou nemocí.

„V mailu, který jste ode mě dostala,“ odpověděla Éliśa, aniž spustila oči ze silnice před sebou, „jsem vám napsala, že vám nabízím informace o tom nejděsivějším příběhu, jaký jste kdy slyšela. Takže to, co vám chci sdělit, musím podpořit důkazy, jinak byste mi nemohla uvěřit. Jinak byste si o mně pomyslela, že jsem buď lhářka, nebo že jsem se zbláznila.“

„Nepsala jste nic o tom, že pojedeme mimo město,“ poznamenala Camilla. Okénkem vozu sledovala okolí.

„To je pravda, to jsem měla,“ přiznala Éliśa, podívala se na Camillu a chabě se usmála. „Až budeme na místě, tak to pochopíte. Ale ničeho se nebojte, nejde o léčku nebo o cokoli takového. Nemusíte mít strach.“

*Z obličejích mi jde vyčíst strach?* pomyslela si Camilla a přestala věnovat pozornost krajině za sklem. *Z nejtěho hlasu?*

*Ne, strach nemám, jsem jenom zvědavá a... nesvá z toho, že sedím vedle neznámé ženy.*

Dětinským gestem automaticky sklopila sluneční clonu a v zrcátku si ověřila, že v obličejí vypadá dobře. Nevšimla si žádných známek zranitelnosti. Tmavohnědé mandlové oči netěkají, vyznačuje z nich sebejistota. Není bledá, rty se jí nechvějí. Neklidná je jen uvnitř.

Vůz opustil hlavní třídy v centru města a rychle se propracoval na předměstí. Místo ulic osvětlených spoustou rozzářených výloh teď obě ženy projížděly temnými a pustými čtvrtěmi, nakonec zmizelo i mdlé světlo pouličních lamp a uprostřed polí si je převzal na starost měsíc v úplňku. Camilla pomyslela na mail, který před týdnem našla ve služební schránce.

Nabízím Vám materiál na první senzační článek ve Vaší rozbíhající se kariéře - až si tu větu přečtete, určitě budete mít za to, že jde o špatný vtip, ale není to tak. Myslím to vážně. Na důkaz poctivosti Vám dám jednu informaci, jakousi jednohubku, která Vás navnadí. Bezpochyby jste slyšela o událostech, o nichž se před dvěma lety hovořilo v souvislosti s vesnicí Smrthora. Nemálo médií se té záhadě tehdy snažilo přijít na kloub. Šlo o hromadnou halucinaci? Státní komplot? Projev čarodějnictví? Všichni samozřejmě narazili na hráz mlčení a advokáty majitele vesnice. Ode mě se můžete dozvědět, co přesně se tam stalo. A nic za to nechci. Je čistě na Vás, jestli mi uvěříte, nebo ne. Vydáte-li se však se mnou na cestu, už se nedokážete zastavit, budete muset dojít

až k pravdě. Budu na Vás čekat v pondělí ve 20 hodin ve veřejných podzemních garážích v rue Saint-Exupéry. Hledejte černý Volkswagen Polo v podlaží -2.

Novinářka byla na vážkách. Opakovaným čtením mailu v ní však narůstala chuť dozvědět se víc. Druhý den se rozhodla, že nemá co ztratit. V horším případě promrhá hodinu času, v lepším by mohla nastartovat kariéru.

„Představte si,“ pokračovala Éliša bezbarvým hlasem, „že bych vám řekla, že mě tenkrát v noci vzbudilo ponuré vrzání na půdě. To byste mi věřila, ne?“

„To ano, samozřejmě.“

„Kdybych ale dodala, že vrzání způsobuje duch, tak už byste měla mnohem větší problém mě brát vážně?“

„V tom případě ano,“ přiznala Camilla.

„No a přitom jde právě o to. K tomu, abych vás o tom přesvědčila, nemá význam popisovat praskání a vrzání starých prken v podlaze, které usilovně způsobuje nějaký přízrak, jen co zavřu oči, ale toho ducha vám ukázat.“

„Já na duchy nevěřím,“ prohlásila novinářka. Přitom vlastně nevěděla, jestli je to pravda.

Prostě o tom nikdy nepřemýšlela.

„Skutečně? Možná proto, že jste zatím žádného neviděla... Ale než se dostaneme k vyústění mého příběhu, tak dvě hodiny cesty, co máme před sebou, využiju k tomu, abyste se seznámila s celou tou historií. Sáhnete prosím pod sedadlo a vezměte si, co tam najdete.“

Camilla poslechla. Shýbla se a rukou nahmatala oranžovou obálku z tuhého papíru. Položila si ji na klín a vytáhla z ní textem potištěné stránky, sepnuté sponkami z tlustého drátu. Nadzdvihla titulní list a přečetla si úvodní slova: První jednání. Nakresli mi beránka!

„Je to něco přes dvě stě stránek,“ upřesnila Éliisa a koutkem oka pozorovala spolujezdkyni, která už listovala obsahem obálky. Zatímco budu řídit, můžete si v klidu číst. Na nic se mě neptejte, odpovědi naleznete po příjezdu. Až tam budeme, ukážu vám důkazy. A zeptám se vás: pořád si myslíte, že duchové neexistují?“



PRVNÍ JEDNÁNÍ

NAKRESLI MI BERÁNKA!

